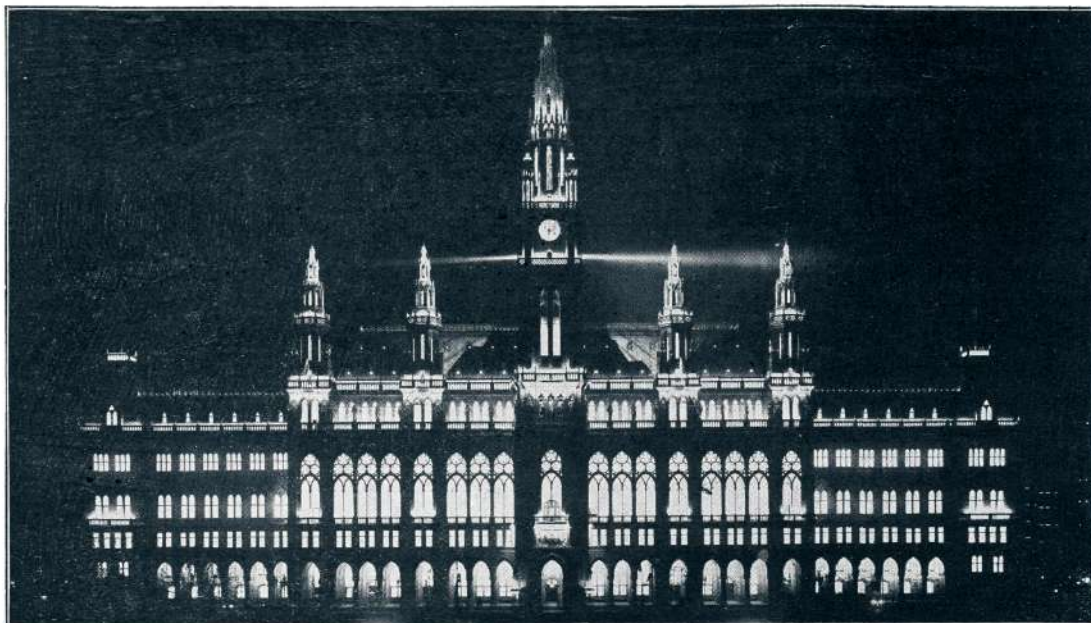

DUNAJSKA MESTNA HIŠA, RAZSVETLJENA NA PREDVEČER 2. DECEMBRA

Sveti večer na Ukrajini.

Spisal dr. Leopold Lénard.

Ukrajino, Ukrajino,
nenjko moja, nenjko!
Jak tebjā zgađaju, kraju,
zavjane serdenko. —
Ševčenko.

Tako lahko mi ni bilo še nikdar potovati, kakor lansko leto iz Varšave na Ukrajino.

Nekega popoldne — bil sem ravno pri čaju — mi pride Marysia povedat, da me nekdo kliče k telefonu. Stopim v drugo sobo ter se oglasim. Odgovori mi gospodična grofica Mancia Boniecka, če ne bi hotel čez ruske božične praznike iti k njenemu bratu na Ukrajino, ki je njo prosil, naj me povabi k njemu v njegovem imenu.

To je bilo ravno dan po svetih Treh kraljih po našem, latinskem koledarju. V kraljestvu Poljskem velja namreč naš latinski ali gregorijanski koledar, na Ukrajini in na Litvi se pa ravna jo tudi katoličani po julijanskem ali grškem koledarju, ki je ravno za 14 dni za našim. Tu smo torej praznike ravno dokončali, tam bi se pa imeli šele pričeti.

Odgovorim, da se ne morem kar tako pri telefonu odločiti, sporočil bom pozneje.

„Dobro,“ odvrne gospodična, „odgovorite mi torej, vas prosim, telefonično jutri zjutraj, ker popoldne je treba odpotovati.“

Gospodo Boniecko sem že deloma poznal. Gospa Boniecka in gospodična sta bivali večkrat pri nas, in jaz sem bil večkrat povabljen v njihovo hišo. To sta izredno mili in pobožni prikazni; tipa svetih in za vse dobro požrtvovalnih oseb, kakor se dobé le v staropoljskih krogih. Nekoč sem bil povabljen k njima na obed, ko sta prišla tudi oba sinova, Stanislav in Edvard, na obisk k materi v Varšavo. Gospod Edvard gori ves samo za eno idejo, za kmečko zadružništvo, kateri se je oddal z vso dušo. Ker je že poprej slišal, da se pri nas zadružništvo dobro razvija, se je med nama takoj vnel živahen razgovor, katerega je bilo seveda težko razviti do konca med obedom in v salonu po obedu. Name je naredil neizmerno simpatičen vtis. Mlad, visok, vitek človek z majhnimi brkami pod nosom, z resnim, vedno zamišljenim obrazom, odločnim, urnim kretanjem.

* * *

Pozneje omenim o povabilu gospodični Marciševski. Mislil sem, da mi bo odsvetovala. Saj sem vedel, kako so se dobre duše zame bale in skrbele, ako sem se le nekoliko dalje kje zamudil. Toda obratno.